

EYLÜL ÇOCUKLARI BÜYÜDÜ DE NE OLDU?

Mustafa Şahin

On İki Eylül'ün üzerinden tamı tamına yirmi yıl geçti. Ömer Çaha ile birlikte Ankara Samanpazarı'nda "asker yönetime el koydu" diyen kavruk askeri ve muzaffer komutanını (Ömer sayesinde) atlatıp Cebeci'de kayb olduğumuz tarihin üzerinden yirmi yıl geçti. "Eyvah" demişti Ömer. "İhtilal' kavramını da ilk ondan duymuştum. O gün dünyaya gelen çocuklar yirmi yaşına girdi. Eylül çocukları büyüdü, serpildi, bütün uzuvlarıyla, bütün melekeleriyle sisteme entegre oldu. Emzirdiği yavrularının ümüğüne çöken kutsal devlet daha da kutsallaştı. Eylül paşası hâlâ konuşmaya devam ediyor. "Cuntacılar yargılansın" diyen hakimler sürgün ediliyor. Turgut Özal hiç yaşamamış gibi. On İki Eylül'ün bütün kurumları kökleşerek hayatiyetini sürdürüyor. Arkasına Yirmi Yedi Mayıs'ı, yedeğine Yirmi Sekiz Şubat gibi dondurucu bir tarihi alarak.

Yirmi yıl boyunca sarf edilen onca söz, onca yazı, onca eleştiri heba oldu. Suya yazılan onca yazı hayata, pratiğe hiçbir şey söylemedi. Herkes suya yazdı ve yirmi yıl boyunca yazdığını okudu. Yirmi yıl sonra bu ülkenin bütün entellektüel düzeyi, brifinglerde aydınlatılan eski tüfek, eski kalaşnikof, eski uzi'li aydınlarca şu noktaya geldi: Paşalarımız arasında Picasso'dan çok daha büyük ressamlar var. Ne transformasyon gerçekleşti, ne perestroika. Adriyatikten Çin Seddine vatandaşının her adımını izleyen, ihracatçısını da profesörünü de fişleyen bir mesafe aldık. Ne özgürlük kavramı derinleşti ne ikinci cumhuriyetçiler domuzdan kıl kopardı. Ne Mamak'ta işkence görenler sağalmaz yaramıza şifa oldu, ne Sağmalcılarda devlet terbiyesi alanlar... Anayasa bir defa delindi ama, anında kaynak yapıldı. Ne surda bir gedik açtık, ne açılan gedikten daha özgür bir ülkeye sarktık.

Ne değişti? Bölgeler arası gelir dağılımında Ağrı ile Kocaeli eşitleneceğine Kocaeli ile Ağrı eşitlendi. Hukukun üstünlüğü kavramıyla değişim vaat edenler güç ve kuvvetin hukukunu tahkim etti. Yirmi yıl önce sağcı solcu diye ülkeyi

karpuz gibi bölenler ve bu ülkenin çocuklarını birbirine kırdıranlar devletin tepe noktalarında kuzu sarması oldu. On İki Eylül'le devlete Türk İslâm Sentezi aşısı yapanlar on dokuz yıl sonra hasılatı topladılar ve Tanrı dağı kadar Türk milliyetçiler iktidar ortağı oldu. Milliyetçilerin Hıra dağı kadar Müslüman kanadı Mamak işkencelerinin anılarıyla marjinalleşip ana gövdeden koptu.

Ağca Fatıma'nın, Apo fitnenin evveli ve ahiri Şam'ın, Çakıcı mafya babalarının, Çatlı kod adı Susurluk nam derin devletin, Eymür internet sitesinde şirin devletin sırlarını deşifre etti ama, On İki Eylül tarihi hâlâ esrarını koruyor. Yirmi yıl zarfında sık sık "rutinin dışına çıkan devlet" üzerindeki karanlık esrar perdesi bir türlü açılmıyor. Bu gidişle açılacağı da yok. Genç Osmanlıları, Jöntürkleri anlamadığımız gibi On İki Eylül de en az Otuz Bir Mart kadar bize uzak ve anlaşılmaz bir tarih oldu.

Yüzlerce kuruluş Anayasa kurultayı yaptı, bütün siyasi partiler, sözde aydınlar, sivil bir anayasanın zorunluluğunda ittifak etti, yüzlerce bilim adamı alternatif anayasa metinleri üzerinde çalıştı ama, sonuçta kılı kırkırdamadı, kopmadı anayasanın. Anayasa Mahkemesi, Devlet Güvenlik Mahkemesi, Milli Güvenlik Kurulu, Yüksek Askeri Şura, Yüksek Öğretim Kurumu, Milli Eğitim gibi çekirdek kurumlar üzerine yapılan bütün tartışmalar suya yazıldı. Artık Fatih Altaylı Ahmet-Mehmet Altan'dan daha büyük bir yazar. Çünkü onun babası daha büyük, daha nüfuzlu ve daha derin.

On İki Eylül'e söyleyecek sözümüz yok. Yirmi Sekiz Şubat'a da yok. Eylül kuşağının ilgileri, talepleri, arzuları, özlemleri, yaşama üslubu olup biteni anlatmaya yetiyor. Toplum mühendislerinin şapka çıkarılacak başarısını da kanıtıyor. YÖK, özgürlüğün adresi üniversiteyi Mamak'a, Sağmalcılar'a çevirdiyse, hayşiyet ve şeref kuduz köpek gibi itlaf edilmişse, kurt ile kuş aynı kafeste terbiye edilmişse daha ne konuşalım? Eylül çocukları, Eylül paşalarıyla ağız birliği edip altındaki dalı kesmiş, beyinsiz bir kuşak olarak kendinden önceki kuşağı yirmi yıl boyunca lanetledi. Kendi adıma bu eyyamcı, bu hazcı, bu kariyerist kuşaktan hiçbir beklentim yok.

Bu kuşağın hiçbir heyecanı, hiçbir coşkusu, hiçbir öfkesi, hiçbir aşkı yok. Hiçbir şeye inanmıyor. Memnun ve mesut bir kuşak. Hiçbir fikrin asabiyetini duymuyor. Hiçbir haksızlığa haksızlık bu diyemiyor. Toplum mühendislerinin T cetveliyle çizdiği portre olmaktan son derece memnun. Gerçek aşk ve özgürlüğü ıskalayan Eylül çocukları büyüdü, serpildi. 15 milyonu orta öğretimde yaklaşık iki milyonu üniversite adlı dökümhanede tuğla olarak şekilleniyor. Ve artık bu kuşak da miadını dolduruyor. Geriden Şubat çocukları geliyor. Chat odalarında geyik yapan bu çocuklara daha anlamlı hatıralar bırakamadığımız için üzgünüm. O kadar.

